

Delo стає Dilo

на малого
бизнесу

ранська
оміка

дело
гії

стична
хомість

ращі
тодавці 2026

s: територія
ттку стартапів

50 лідерів
нського бізнесу

на
гія 2.0

AI Лідери

інанс-2026

жків
на

ри
с-репутації

Головна >

Суспільство >

Кілограми золота, показна розкіш та участь у бізнесі: скандали генеральних прокурорів України

Суспільство

18 хвилин тому

Кілограми золота, показна розкіш та участь у бізнесі: скандали генеральних прокурорів України

Владислав Головін

редактор-консультант Delo.ua

Степан Крюка

редактор

Згенеровано за допомогою ШІ Gemini за промптом Dilo.ua / Delo.ua

Три кілограми золота під час обшуків у Святослава Піскуна, маєток Віктора Пшонки, що став символом несмаку, та боротьба Геннадія Васильєва за половину вугільного бізнесу — очільники української прокуратури не раз самі ставали героями викриттів. [Dilo.ua](https://dilo.ua) зібрало історії генеральних прокурорів за роки незалежності: у чому їх звинувачували, які справи дійшли до суду та де йшлося про політичне переслідування.

За роки незалежності посаду генерального прокурора України обіймали 15 різних людей, якщо рахувати повноцінні призначення, а не тимчасове виконання обов'язків. Вони мали загалом 18 каденцій: Святослав Піскун повертався двічі, Олександр Медведько — один раз. Ще дев'ятеро керували відомством лише як виконувачі обов'язків.

Ми розповідаємо коротко про кожного з них - від найвідоміших та майже забутих.

Святослав Піскун — 2002–2003, 2004–2005, квітень–травень 2007

📷 Святослав Піскун. Фото: Мій Бердичів

Святослав Піскун тричі очолював Генпрокуратуру, а один із найсерйозніших скандалів навколо нього виник уже після завершення державної кар'єри. У грудні 2025 року французькі правоохоронці на запит ДБР **провели обшуки** на його віллі поблизу Ніцци у справі про замах на адвоката Сергія Карпенка 2003 року. Також поліція перевіряла версію про **хабар за закриття справи**, пов'язаної з Ігорем Коломойським, а у Франції розслідували можливе відмивання коштів. Видання також повідомило про вилучені 90 тисяч євро, три кілограми золота та 18 дорогих годинників; ці подробиці воно отримало від джерела, а не з оприлюдненого судового рішення. Наприкінці грудня оточення Піскуна заявляло про його звільнення після затримання, тоді як розслідування тривало. У перевірених публікаціях не знайдено остаточного обвинувального вироку в цьому епізоді.

Участь у вугільному бізнесі: Геннадій Васильєв - 2003-2004

📷 Геннадій Васильєв. Фото: Фокус

Геннадій Васильєв, який до посади генпрокурора очолював прокуратуру Донецчини, став учасником гучного спору за вугільний бізнес Віктора Нусенкіса. У 2011 році він заявив у суді на Кіпрі про права на половину активів концерну «Енерго», структура якого охоплювала українські та російські підприємства, зокрема вугледобувні. Нусенкіс стверджував, що у 1993–2000 роках передав Васильєву **майже 200 мільйонів доларів**, а Васильєв заперечував особисте отримання цих грошей і пояснював, що вони надходили відповідальному за соціальні та інші програми концерну. Представники Нусенкіса також звинувачували колишнього генпрокурора у використанні зв'язків із правоохоронцями для тиску на підприємства, тоді як сам Васильєв **наполягав на захисті** своїх прав співвласника. Це були взаємні претензії сторін майнового спору, а не встановлений кримінальним вироком факт отримання Васильєвим хабарів. Окремо його критикували за затягування **розслідування вбивства Георгія Гонгадзе**, що він заперечував.

Синонім показної розкоші: Віктор Пшонка — 2010–2014

Віктор Пшонка керував прокуратурою за президентства Віктора Януковича і після Революції гідності залишив Україну. Після оприлюднення у 2014 році фотографій його маєтку з позолотою, скульптурами левів і портретом господаря в образі Цезаря вислів «пшонка-стайл» став синонімом показної розкоші. На відміну від багатьох інших очільників відомства, він отримав офіційну підозру в розкраданні державних коштів. Ішлося про понад 69 мільйонів гривень, виділених на ремонт будівель Генпрокуратури у 2010–2014 роках. У 2016 році Генеральна прокуратура повідомляла "Схемам", що **розслідування щодо нього зупинено** через розшук, водночас тривали інші пов'язані провадження. У липні 2023 року Суд ЄС **скасував оскаржені санкційні рішення** щодо Пшонки та його сина. Таке рішення стосувалося законності європейських обмежень і не було виправданням у справі про розкрадання українських бюджетних коштів.

Звинувачення в тиску на слідчих. Віктор Шокін — 2015–2016

Віктор Шокін опинився в центрі конфлікту навколо справи «діамантових прокурорів» — Володимира Шапакіна й Олександра Корнійця, затриманих у 2015 році за підозрою в хабарництві. Заступник генпрокурора Віталій Касько **звинувачував Шокіна в тиску на команду**, яка розслідувала цю справу, зокрема через кримінальні провадження та переслідування слідчих. Шокін публічно **заперечував тиск на заступників**. Його відомство також звинувачували в блокуванні антикорупційних реформ, а звільнення у 2016 році підтримав Євросоюз. Пізніша **теза Дональда Трампа про звільнення Шокіна** виключно заради захисту Гантера Байдена не відображає цієї ширшої міжнародної критики.

Описані закиди не дорівнюють судовому встановленню особистого хабарництва Шокіна.

Політичне переслідування: Юрій Луценко — 2016–2019

В історії Юрія Луценка слід відокремлювати політичне переслідування за президентства Віктора Януковича від пізніших претензій до його роботи генпрокурором. У 2012 році колишнього міністра внутрішніх справ засудили до чотирьох років ув'язнення за службовими епізодами, зокрема витратами на водія та святкування Дня міліції. ЄСПЛ 3 липня 2012 року **визнав його арешт свавільним** і встановив, що влада використала позбавлення волі, зокрема, для покарання за публічне заперечення висунутих звинувачень. У березні 2014 року український суд скасував вироки й **реабілітував Луценка**, тому ця історія має бути описана як переслідування опозиційного політика, а не як доведена корупція. Натомість у 2019 році НАБУ вже щодо його дій на посаді генпрокурора заявило про незаконне передання поліції справи про 170 мільйонів гривень збитків на митниці. Бюро вважало, що це **завадило притягненню посадовців до відповідальності**, однак його заява не була обвинувальним вироком Луценку. Того ж року скандал спричинили слова Луценка про нібито переданий посолкою США Марі Йованович **список людей, яких не можна переслідувати**: Держдепартамент назвав це вигадкою.

Руслан Кравченко — з 21 червня 2025 року; 7 вересня 2026 року подав заяву про відставку

Руслан Кравченко **очолив Офіс генпрокурора** 21 червня 2025 року, і вже в липні його посада стала центром конфлікту через закон, що підпорядковував НАБУ та САП генпрокурору. Після протестів і міжнародної критики **незалежність цих органів відновили** 31 липня. Новий скандал спалахнув у вересні 2026 року, коли НАБУ повідомило про **викриття групи на чолі з посадовцем ОГП**, яка, за версією слідства, брала гроші за прикриття шахрайських колцентрів і відмивала кошти. У **матеріалах судового засідання** щодо посадовця Сергія Кропиви прозвучали відомості про його допомогу з ремонтом орендованого Кравченком будинку та особистими питаннями родини генпрокурора. Кравченко заперечив

фінансування ремонту коштами колцентрів і заявив, що витрати покривав законними доходами, а дружина оформлювала візу самотійно. Увечері 7 вересня він оголосив про подання заяви про відставку.

Помста колеги чи недостовірне декларування? Руслан Рябошапка — 2019–2020

Руслан Рябошапка працював генпрокурором трохи більше ніж пів року, але перевірки його доходів почалися ще до цієї посади. У 2016 році прокуратура Києва розслідувала можливе незаконне збагачення тодішнього члена НАЗК через виплати від Програми розвитку ООН. Рябошапка **пояснював їх консультаційною роботою** до призначення в агентство, а **провадження закрили** через відсутність складу злочину. У травні 2020 року САП підтвердила відкриття **іншого провадження** — щодо можливих недостовірного декларування та одержання неправомірної вигоди, на виконання судової ухвали. Сам Рябошапка **назвав заяву помстою** колишнього колеги й пояснював придбання будинку у Франції іпотекою.

Ірина Венедіктова — 2020–2022

Ірину Венедіктову звинувачували у **втручанні в розслідування** щодо заступника керівника Офісу президента Олега Татарова. Наприкінці 2020 року вона змінила групу прокурорів у справі, коли готували повідомлення Татарову про підозру. НАБУ вважало такі дії **перешкоджанням слідству** й відкрило провадження про можливе незаконне втручання. Згодом справу передали від НАБУ до СБУ, але відповідне рішення підписав заступник генпрокурора Олексій Симоненко, а не сама Венедіктова. Вона захищала законність дій прокуратури й пояснювала зміну прокурорів організаційними причинами.

Михайло Потебенько — 1998–2002

Найгучніша історія каденції Михайла Потебенька — зникнення та вбивство журналіста Георгія Гонгадзе у 2000 році. Ще до зникнення Гонгадзе повідомляв прокуратуру про стеження, але ефективного захисту не отримав. Міжнародна федерація журналістів згодом **прямо поклала на Потебенька відповідальність** за провальне розслідування та закликала президента не нагороджувати його. Претензії стосувалися незабезпечення захисту журналіста й дій прокуратури

після його зникнення, а не доведеного судом замовлення вбивства самим генпрокурором. Європейський суд з прав людини у 2005 році встановив, що **Україна не виконала обов'язків** із захисту життя Гонгадзе та ефективного розслідування його загибелі. Це рішення стосувалося відповідальності держави й не було персональним кримінальним вироком Потебеньку.

Андрій Костін — 2022–2024

Андрій Костін **подав у відставку** в жовтні 2024 року після викриттів щодо оформлення інвалідності та отримання пенсій прокурорами. У центрі уваги опинилася Хмельницька область, де відповідний статус мав 61 прокурор, причому більшість отримала його ще до повномасштабного вторгнення. Тому називати всіх цих людей доведеними ухилянтами від мобілізації або автоматично вважати всі довідки підробленими було б неправильно. Костін визнав неприйнятність ситуації й узяв на себе відповідальність як керівник, тоді як Le Monde **окремо зазначила**, що особисто він у цій схемі не фігурував. Його звільнення оформили **указом 31 жовтня 2024 року**, а відставка через дії підлеглих не є повідомленням про підозру самому Костіну.

Перший прокурор: Віктор Шишкін — 1991–1993

Віктор Шишкін був **першим генеральним прокурором** незалежної України. Його каденція припала на **початок формування державних інституцій** після розпаду СРСР. У жовтні 1993 року Верховна Рада звільнила його. Надалі він був народним депутатом і суддею Конституційного Суду у 2006–2015 роках.

Григорій Ворсінов — 1995–1997

Григорій Ворсінов очолював Генпрокуратуру за президентства Леоніда Кучми. До цього він багато років працював у прокуратурі, зокрема керував прокуратурою Дніпропетровської області. Його каденція завершилася в липні 1997 року виходом на пенсію. У перевірених офіційних біографіях і публікаціях не знайдено надійно підтверджених персональних кримінальних звинувачень або обвинувального вироку Ворсінову.

Олександр Медведько – 2005–2007, 2007–2010

Олександр Медведько очолював Генпрокуратуру двічі, з короткою перервою навесні 2007 року. Наприкінці його другої каденції прокуратура назвала померлого міністра внутрішніх справ Юрія Кравченка замовником убивства Георгія Гонгадзе. Саме за Медведька у 2009 році затримали Олексія Пукача, а генпрокурор публічно повідомив про висунуті йому обвинувачення.

Владислав Дацюк – 1993–1995

Владислав Дацюк став другим генеральним прокурором незалежної України. У 1995 році парламентська комісія закидала керівництву прокуратури порушення законності та неналежне виконання обов'язків. Серед конкретних претензій були незаконне санкціонування прослуховування телефонів, порушення під час розслідувань і незаконне звільнення заступника генпрокурора, якого поновив суд. Ці звинувачення зафіксовані у [парламентському обговоренні](#), а не лише в пізніших журналістських переказах. Верховна Рада звільнила Дацюка 19 жовтня 1995 року.

ОФІС ГЕНПРОКУРОРА

ГЕНПРОКУРАТУРА

КОРУПЦІЯ

Всі новини

Всі статті

НОВЕ ВІДЕО

HR Wisdom Summit 2026: як це було

 Підписатися на Delo.ua

НОВИНИ ДНЯ

5 хвилин тому

Високі зарплати з підвохом: як агенції в Польщі дурять трудових мігрантів

48 хвилин тому

Війська РФ атакували "Епіцентр" у Прилуках: що відомо

28 хвилин тому

Російські олігархи, зокрема оточення Путіна, вивели за кордон \$12 млрд

31 хвилину тому

Росія вдарила по ринку "7-й кілометр" під Одесою: є постраждалі (ФОТО)

33 хвилини тому

Транспортний колапс у Києві: зміни у роботі метрополітену під час тривоги запрацюють з 9 вересня

56 хвилин тому

В Україні запустили Школу публічно-приватного партнерства: у програмі бере участь 21 громада

Економіка
Бізнес
Фінанси
Кар'єра
Суспільство
Рейтинги
Спецпроекти
Івенти Економіка+

 Всі новини

 Всі статті

 Експерти

 Кейси

 Аналітика

 Інтерв'ю

 Дослідження

Редакція пояснює

Команда
Відділ реклами
Політика конфіденційності

Відділ реклами +380 67 223 0178 adv@delo.ua

Зв'язок з редакцією 01032, м. Київ, вул. Саксаганського, буд. 74 Корпус Б, офіс 11/1
info@delo.ua

Усі матеріали, які розміщені на цьому сайті з посиланням на агентство "Інтерфакс-Україна", не підлягають подальшому відтворенню та/або розповсюдженню в будь-якій формі, крім письмового дозволу агентства «Інтерфакс-Україна».

Матеріали, позначені цими знаками: **ПРЕСРЕЛІЗ**, **АКТУАЛЬНО**, **ПАРТНЕРСЬКИЙ МАТЕРІАЛ**, **НОВИНИ КОМПАНІЙ**, **PR**, **РЕКЛАМА**, **ADVERTORIAL**, **ПРОМО**, а також опубліковані в розділі "Новини компаній" публікуються на правах реклами. За зміст реклами відповідальність несуть рекламодавці. Онлайн-медіа «delo.ua», ідентифікатор медіа – R40-06228. Власник: ТОВ «КОМУНІКАЦІЙНИЙ ХАБ "ЕКОНОМІКА"»

Онлайн-медіа «delo.ua» призначене для осіб старше 21 року.

Використання та передрук новин, публікацій та інших матеріалів Delo.ua дозволяється тільки при вказівці активного гіперпосилання на цей матеріал у форматі "**Про це повідомляє видання Delo.ua**" не нижче третього абзацу в тексті.

бізнес/медіа бюро ekonomika+ © 2005-2026

зроблено в **ideil**.
